

Ze probeert niet naar zijn onderbroek te kijken. Kobaltblauw met een zwart-witgeblokte rand. Ongegeneerd bollen zijn jongensbillen boven de riem uit die ze hem met Kerst heeft gegeven. Hij doet hem consequent op het laatste gaatje.

Met het rode tafeltje als een trofee boven zijn hoofd loopt Jord haar tegemoet.

Niet bij de bank, denkt Cecile, alsjeblieft niet bij de bank. Onhandig plant hij de poten in de zachtgele pers. Direct is het hele beeld verstoord. De nuance van pastels die ze zo zorgvuldig heeft samengesteld.

‘Tof hè?’ Hij straalt.

‘Al detoneert het enigszins’, probeert ze luchtig, zonder ondertoon.

‘Dat moet!’ Enthousiast wipt hij het tafeltje nog iets dichterbij de bank. ‘Anders is het te voorspelbaar, mam. Dat rode tafeltje triggert, daardoor blijft je blik erop haken.’

‘Aan haken’, corrigeert ze in haar hoofd.

Vanuit zijn broekzak giert een Formule 1-wagen. Jord vist zijn telefoon tevoorschijn en hijst zowaar zijn spijkerbroek iets omhoog. Behendig tikken zijn duimen een bericht.

Ze probeert het echt, steeds opnieuw. Zijn eigenheid waarden, of in ieder geval respecteren. Het maakt haar werkelijk niet uit hoe hij erbij loopt in zijn vrije tijd, maar hier in de winkel, haar winkel, nog steeds haar winkel, wil ze dat hij zich een beetje conformeert. Geen pak of zo, natuurlijk niet, maar een lekker jasje met een spijkerbroek die past.

Zuchtend zakt Cecile door haar knieën om het rode tafeltje weer op te tillen. Het is zwaar, te zwaar, ze recht haar rug en doet of het niet zo is. Met grote stappen loopt ze naar de

etalage en plaatst het terug bij de rode stoel. Uren is ze bezig geweest met het maken van een rode etalage. Rood, omdat het Valentijnsdag is morgen. Vroeger deed ze nooit mee met die onzin, maar Jord vindt dat ze commerciëler moeten denken. Speciaal voor hem had ze verdomme een *Valentijnsetalage* gemaakt!

Hij wipt zijn billen op de leuning van de bank en krabt vol overgave onder het knotje op zijn hoofd. 'Ik wil aandelen, mam.'

'Aandelen?' Ze snuift bij de gedachte en veegt met haar voet de sporen uit het kleed. 'Geduld, lieverd, je werkt hier pas een jaar.'

'Jij bent zevenenvijftig!' Het klinkt alsof ze elk moment kan overlijden. Geconcentreerd herschikt ze de pastelkleurige kussens tot hij haar arm grijpt. 'Jij denkt dat ik dat tafeltje daar zomaar neerzet!' Verwoed schudt hij zijn hoofd waardoor het knotje iets opzijzakt. 'Maar het komt voort uit een visie, ik heb een visie, mam!'

Cecile knikt instemmend. 'Een visie is belangrijk.' Ze leunt naar voren om het elastiekje uit de scheve knot te trekken.

Dik blond haar valt op zijn schouders. Even is daar weer het kleine mannetje dat met ijskoude voeten 's nachts bij haar in bed kroop.

'Waar wil je het van betalen, lieverd?'

'Betalen?' herhaalt hij, alsof hij het woord niet kent.

'Die aandelen, ik kan je de winkel toch niet zomaar geven. Dat zou erg oneerlijk zijn tegenover Juul.'

Hij rukt het elastiekje uit haar hand en rolt een nieuwe knot. 'Juul heeft helemaal geen interesse in de zaak.'

'Je zus heeft nergens interesse in, maar het gaat om het principe.'

Ze wendt zich van hem af en loopt een ouder echtpaar tegemoet dat aarzelend de winkel binnen is gekomen. Uit de pro-

vincie, concludeert Cecile. Kijkers, die ‘een dagje Amsterdam komen doen’. Haar winkel staat in vrijwel elke toeristische gids. Ze is een begrip. Dat Jord alleen al op het idee komt! Vanwaar zo veel zelfvertrouwen? Vier studies was hij al begonnen, steeds binnen een jaar gestopt, niet *leuk* genoeg. En toen kreeg hij de onzalige gedachte om de winkel over te nemen. Hij had het plechtig gebracht als een geschenk: ‘Mam, ik ga de familietraditie voortzetten.’

Wat moest ze zeggen? Hij was er zo vol van geweest, zo trots. Hij had zelfs geprobeerd om haar vader te bellen in Spanje. ‘Jij hebt de winkel toch ook van opa overgenomen?’

Ze mocht langzaam afbouwen, had hij gezegd. Langzaam afbouwen! Ze is verdomme *pas* zevenenvijftig! Godzijdank is er geen financier die hem een lening zal verstrekken.

Haar ogen volgen het echtpaar, dat de winkel verkent als een pretpark. Nadat ze op alle stoelen even zijn gaan zitten en vier lampen aan en uit hebben gedaan opent de vrouw de statige vitrinekast. Gretig pakt ze er het bordje met het nijlpaard uit en laat het balanceren op haar kleine hand. Korte mollige vingers glijden over de neusvleugels, betasten de oortjes van delicaat porselein, draaien het om voor de prijs en laten het van schrik bijna vallen. ‘Tweeduizend en tien euro! En je kunt er niet eens van eten!’

Resoluut grist Cecile het bord uit haar handen. ‘Hippopotamus van Hella Jongerius, is om naar te kijken.’ Ontzet wankelt de vrouw achteruit tegen Jord, die haar galant opvangt. ‘We hebben ook hele mooie bordjes waar u wel van kunt eten.’ Blij troont hij haar mee naar het namaak-Delftsblauw dat hij zelf heeft uitgekozen. Er staan klassieke oud-Hollandse taferelen op, gecombineerd met hedendaagse lelijkheid. Kleuters op klompen, spelend met een iPhone. Meisjes van Marken op pumps. Kitsch, vindt Cecile, maar Jord was er weg van geweest op de beurs. Als positief gebaar had ze toege-

stemd en tot haar ongenoegen verkoopt het uitstekend. Ook het echtpaar neemt het bewonderend ter hand en kiest van elke serie een ontbijtbord. Het stapeltje van vier overhandigen ze aan Jord, die er met zorg een meter bubbeltjesplastic omheen vouwt. Dankbaar pakt de vrouw het pakket van hem aan. Bij de uitgang draait ze zich nog een keer om en steekt de kleine hand omhoog. Als groet. Aan Jord.

2

De plavuizen worden langzaam warm onder Antons buik. Het moet zeven uur zijn, dan gaat de thermostaat omhoog. Zeven uur, hij ligt hier dus zeker al een uur of twee. Gestruikeld over zijn tennistas. Een scherpe pijn straalt uit naar zijn lies. Hij probeert zijn knieën op te trekken maar zijn rechtervoet ligt in een vreemde draai naar buiten en laat zich niet verplaatsen. Op zijn ellebogen kan hij nog een klein stukje verder de gang in schuiven, langs de wenteltrap naar de keukendeur. Maar ook die is dicht. Die stomme gewoonte om de deur altijd achter zich te sluiten. De klink is onbereikbaar.

Op het aanrecht ligt zijn telefoon. Hoe vaak had hij niet tegen Elsa gezegd dat ze haar telefoon voor de zekerheid altijd bij zich moest hebben. Elsa met haar zwakke hart, haar longemfyseem. Als hij alleen van huis ging, was hij altijd bang dat haar iets zou overkomen. Dat ze ergens zou liggen. En nu ligt hij hier zelf. Hij laat zijn armen zakken om zijn hoofd erop te laten rusten, zelfs dat kan hij niet meer omhooghouden. Wat zou Elsa triomfantelijk gegrinnikt hebben als ze hem zo had zien liggen.

Voor haar waren ze naar Spanje verhuisd. Eerst alleen in de winter, maar na de dood van zijn zoon wilde hij blijven. Het klimaat beviel hem en de anonimiteit. Hoelang hadden

ze hier gewoond samen? Toch zeker dertien jaar. Toen wilde ze terug naar Nederland. Zonder hem. Scheiden. Hij kon het niet geloven. Ze laadde wat spullen in een busje en verdween. Zelfs naar de bougainville die ze met zo veel liefde had opgekweekt, keek ze nooit meer om. Natuurlijk waren ze elkaar daarna nog tegengekomen. Vooral bij crematies van oude vrienden. Oppervlakkige gesprekjes waren het geweest. ‘Het gaat goed’, vertelde ze met Kerst. Twee maanden later was ze dood, een simpele longontsteking.

Hier in Spanje zou ze nog geleefd hebben. Dan had ze nu voor hem een ambulance kunnen bellen.

Hoeveel tijd is er verstreken? Het kon vijf minuten zijn maar ook een uur. De schoonmaakster komt morgenochtend pas om half acht. Vanaf de straat kan niemand hem zien liggen. Misselijk van de pijn is hij ineens, een vreemde mist trekt door zijn hoofd. Gaat hij dood? Zo onaangekondigd en door zoiets stoms?

Vanmiddag had hij twee sets gewonnen op de tennisbaan en nu ligt hij als een slordig weggeworpen jas naast de kapstok. Anton spreidt zijn handen op de warme plavuizen. Gelukkig heeft Elsa destijds die vloerverwarming doorgedreven, denkt hij nog.

3

‘En iets van sla’, zegt Cecile tegen de dochter van de GRNTNBR die na de overname van haar vaders zaak alle klinkers van de gevel heeft verwijderd. Trots wijst het meisje onder de glazen toonbank, waar een collectie van verschillend bladformaat en kleur ligt uitgesteld. Cecile laat haar ogen over zeven bakken gaan. Vertwijfeld blijft haar blik op de afwachende hand in latex rusten. Een dood dier.

‘Doe maar een kropje’, besluit ze.

‘Een kropje?’ De wenkbrauwen van het meisje verdwijnen onder haar pony.

Vermoeid wijst Cecile naar de kant-en-klare bonensalades. ‘Boontjes is ook goed.’

‘Tuinbonen, snijbonen, haricots verts, judia, sugarsnaps, greenbeans, fagiolo of peultjes?’

Cecile kiest fagiolo op de klank en heeft direct spijt als het meisje een grauwgevekte massa in een bakje schept.

Omdat ook de GRNTNBR geen plastic tasjes meer uitdeelt, stapelt ze de duurbetaalde etenswaren voor haar borst en klemt haar kin op de fagiolo. De rustiek geschaafde winkel-deur laat ze achter zich openstaan.

Waarom heeft ze ermee ingestemd om te koken? Veel liever was ze uit eten gegaan maar de nieuwe liefde van haar vriendin Ann vindt dat te onpersoonlijk. Zijn naam is Cecile vergeten, maar hij is coach. Als het maar niet zo’n stralende profeet is, denkt ze terwijl ze op de tast haar huissleutels zoekt.

Nog steeds voelt ze een lichte triomf als ze boven aan de steile trap komt. Hoe bedompt was het hier geweest in haar kinderjaren. De eiken lambrisering, het bruine schrootjesplafond, de zware lucht van sigaren en aangebrande melk. Met haar ogen dicht kan ze aanwijzen waar de zwarte telefoon hing en de enge prent van Escher met kabouters die van een trap af rennen en veranderen in kubussen. Ze had er vaak gestaan, op die gang. Uren in haar herinnering. Afgezonderd, buitengesloten. Bang om in een kubus te veranderen. Omdat ze niet stil kon zitten, verf in haar haar had of de slappe lach. Omdat haar broer Dirk had verraden dat ze te laat thuis was.

Eigenlijk had Dirk in dit huis moeten wonen, Dirk de perfecte zoon. ‘Waarom kun je niet normaal doen, zoals Dirk.’ Maar Dirk ging dood, alweer bijna vijftien jaar geleden en toen bleken ze hem toch niet zo goed te kennen.

In een soepele beweging schuift Cecile de glazen wand open. De avondzon valt nu zelfs tot in het trappenhuis. Bij de verbouwing tien jaar terug waren de engelen achter het schrootjesplafond tevoorschijn gedanst.

Cecile wipt haar pumps uit en loopt op kousenvoeten over de witte gietvloer naar de eetkeuken waar ze de bakjes van de GRNTNBR op het aanrecht groepeerd. Voorgerecht, hoofdgericht, kazen, toet. Uit het wijnrek kiest ze twee flessen pinot gris en een cabernet sauvignon voor het geval hij liever rood drinkt, de profeet van Ann. Meer dan drie gaan ze niet drinken. Ann houdt zich meestal in als de liefde nog veelbelovend is. Het risico op een kwade dronk is groot, daarbij wil Ann nog weleens omvallen of zich spontaan uitkleden. Ze kennen elkaar al sinds de brugklas, toen Ann nog gewoon Anneke heette.

Cecile heeft al tijden geen geliefde meer gehad. In de eerste maanden nadat ze Mark uit huis had gezet, nam ze nog regelmatig mannen mee. Trofeeën. Het bewijs dat ze nog begeerd werd en dat Mark een ongelofelijke eikel was. Maar eigenlijk genoot ze nauwelijks van die vreemde lijven in haar bed en tot een echte relatie leidde het nooit. Nu vinden mannen van haar leeftijd haar vooral een interessante gesprekspartner en de categorie die nog wel met haar mee naar huis wil fietsen is met pensioen, babyboomers die meestal te goed in hun vel zitten en in ieder geval te ruim.

Ann had elke week zeker twee dates. Ontmoet via internet. En omdat ze nu al veertien dagen iets moois heeft met de coach, moet Cecile met hem eten. Ze zal hem een kans geven.

Door de suitedeuren loopt ze haar woonkamer binnen en blijft staan voor het raam. Binnenkort ontvouwt de lindeboom weer langzaam haar blad, daar kan ze zich nu al op verheugen. Ze schuift een raam open en laat de geluiden van de stad binnen. Een wolk papegaaien vliegt krijsend op. Met op-

getrokken knieën nestelt ze zich in de vensterbank en kijkt de exoten na, die neerstrijken op een kale kruin verderop. Gek genoeg geeft een rustige dag meer stress dan een drukke. Wat heeft ze nou helemaal verkocht? Boekenplankjes in de vorm van een paperback, theedoeken met de opdruk van insecten, zelf te vouwen plastic vazen. Vroeger wilde ze dat soort rommel niet eens in de winkel. Nu is het zo'n beetje de enige omzet.

Ze trekt haar sokken uit en inspecteert haar kleine witte voeten, de ongelakte nagels, de eeltrandjes langs haar hielen. Duidelijk nog in de wintermodus. Misschien moet ze toch even wat anders aantrekken. Met lichte tegenzin laat ze zich van de vensterbank glijden.

Sinds de kinderen uit huis zijn slaapt ze beneden. In de speel- annex televisiekamer die in haar eigen jeugd het duistere domein van haar vader was geweest. Liters witte latex hadden ze erop gesmeerd. De bruine waas bleef erdoorheen schemeren alsof haar vader zich niet liet verdrijven. Vorig jaar had ze alles rigoureus laten stuken en de wand naar de naastgelegen rommelkamer doorgebroken. Er was een ruime slaapkamer ontstaan met een open badkamer en een riante inloopkast. Cecile gooit haar colbert op het bed en laat haar bloes in de wasmand vallen.

In de spiegel boven de niervormige wastafel ziet haar gezicht er glimmend en verhit uit. Vroeger kon ze verrast zijn door haar spiegelbeeld, tevreden met haar pretogen en haar dikke bruine haar.

Nu wordt ze regelmatig overvallen door een vrouw van middelbare leeftijd die ze niet herkent, die ze niet wil zijn.

Snel verplaatst ze een pluk haar om het oprukkend grijs te verbergen.

Rode lippenstift maakt veel goed. Een jurk gaat ze aantrekken. In de inloopkast hangt aan weerszijden een rij met

zwarte kleding. Cecile pakt er een strakgesneden jurkje uit. Ze bezit goddank nog een taille en een kont, in tegenstelling tot Ann, die steeds peervormiger wordt. Even twijfelt ze.

Waarom doet ze eigenlijk zo veel moeite om er goed uit te zien? Voor mezelf, besluit ze en ze schuift haar voeten in hoge zwarte pumps.

4

Jord laat zijn vingertoppen langs het zachte dal van haar rug glijden en pakt haar billen stevig beet. Ronde billen heeft ze. Met kleine putjes als je erin knijpt. Haar linkerborst is iets groter dan haar rechter. De vrouwen op de pornosites die hij regelmatig bezoekt hebben nooit putjes of ongelijke borsten.

Toen hij voor het eerst met een meisje bloot op bed lag, ontdekte hij dat een van haar binnenste schaamlippen als een klein tongetje naar buiten hing. Van schrik was hij de Duitse vervoegingen gaan opsommen die ze moesten leren. Pas toen hij later met andere meisjes vrijde, kwam hij erachter dat het geen afwijking was. Niet een van zijn vriendinnetjes had zo'n strak spleetje als de vrouwen op de pornosites.

Jord streelt met zijn neus langs Sarahs slaap. Ze ruikt naar vergemaaid gras en zomeravond. Haar bovenlichaam komt los van het zijne, hij hapt naar de tepel van de kleinste borst, maar mist. Lange haren zwiepen langs zijn wangen. Teder legt hij zijn hand achter haar oor, trekt haar gezicht naar zich toe en zuigt op haar bovenlip. Haar tong vult een moment zijn mond, kreunend gaat ze op hem zitten en beweegt haar natte kutje langs zijn pik. Zijn pik die nog steeds stijf is. Nog steeds stijf. Hij constateert het en voelt een steek van spijt. Waarom moest hij het opmerken. Waarom kan hij niet vanzelfsprekend doorvrijen. Onmiddellijk voelt hij de opwinding

wegzakken. Hard en ritmisch schuift haar hand de voorhuid op en neer over zijn eikel. Hij voelt de warmte van haar vagina en beweegt met haar mee, grijpt haar billen opnieuw, beantwoordt haar kreun maar bij de vierde stoot floept zijn pik eruit als een dood vogeltje.

Met een kreet van teleurstelling rolt Sarah van hem af.

‘Sorry’, mompelt Jord tegen haar rug.

‘Geeft niet’, zegt ze zacht.

Hij draait zich naar haar toe en gaat lepeltje-lepeltje liggen. Kust haar vleugeltjes en sluit zijn ogen. Zo in slaap vallen zou hij eigenlijk het liefste willen. Ze strekt haar lichaam om haar iPhone te pakken, typt een bericht en verstuurt het. Direct volgt een ping met het antwoord.

‘Ik ga nog even de stad in’, deelt ze mee en ze glijdt uit zijn omhelzing.

Bewegingloos luistert hij naar het dichtklappen van de douchedeur, de waterstroom verradt haar handelingen: wachten tot het warm is, inzepen, afspoelen.

Pas als de voordeur achter haar dichtslaat, komt Jord over-eind. Van het tafeltje naast zijn bed pakt hij een joint, hij steekt die aan en inhaleert diep. Loom legt hij zijn hand om zijn pik, die direct weer stijf wordt.

5

Bij de c1000 zijn de slavinken dertig cent goedkoper. Juul schuift haar blote voeten onder Donks warme buik. Donderdag is haar vrije dag, dan staat ze eerder op om de aanbiedingsfolders door te nemen.

Eigenlijk is het nu niet nodig. Jeffrey heeft de Volvo verkocht en de Mercedes, zeker 8.000 euro ligt er in de la van het roodbruine buffet. Tenminste, dat hoopt ze, dat het er nog ligt.

Ze kan er honderd euro uit pakken en biefstuk halen of asperges en tequila om margarita's mee te maken. Ze duwt de zware kop van Donk van haar schoot en komt overeind. 'Kom op, Donk.' De hond zucht diep en strekt zijn zwarte lichaam languit op de bank, blij dat ze eindelijk plaatsmaakt.

'Uit!' Donk houdt niet van bewegen.

Juul propt haar T-shirt in haar joggingbroek en loopt naar de keuken. Uit de ijskast pakt ze een tupperwareschaal. Nu staat Donk binnen twee tellen naast haar, weet ze.

Een weeë geur van dood en stront doet haar kokhalzen.

Snel kiepert ze de pens in de hondenbak en opent de balkon-deur. Donk zet zijn voorpoten tegen haar heup zodat ze wankelt. Ze houdt de bak omhoog maar kan niet voorkomen dat hij er een bruingroene lap vlees met sponsachtige tentakels uit trekt. Bang dat Juul het afpakt, sleept hij het terug naar de bank, waar hij het in drie happen naar binnen schrokt.

Juul zet de hondenbak op het balkon en loopt naar de voor-deur om de riem te pakken. Even blijft ze staan bij het roodbruine buffet dat ze van Jeffreys ouders hebben gekregen.

'Ik zou hem direct op Marktplaats zetten', had haar eigen moeder gelachen. Dat alleen al was een goede reden geweest om hem pontificaal in de woonkamer te plaatsen. De middelste la. Daar heeft Jeffrey het in gelegd. 8.000 euro. Ze laat haar vingers over de koperen knop gaan. Eigenlijk weet ze precies wat er in de la ligt: ongeopende blauwe enveloppen, rekeningen, menukaart van de Pizzahut, haar zonnebril zonder linkerglas, tampons en een tube uitgedroogde handcrème. Geen 8.000 euro. Waarschijnlijk helemaal geen geld. Als ze kijkt, weet ze het zeker. Dan zou ze Jeffrey bellen en vragen waar het gebleven is, met een te hoge stem, 8.000 euro. Vragen naar de bekende weg. Ze haalt diep adem en loopt door naar de voordeur, waar ze haar voeten in afgetrapte zilverkleurige Uggs schuift.

Ze klikt de riem aan Donks halsband en trekt hem van de bank. 'Uit!'

De galerij is leeg, tussen de flats hangt een gordijn van motregen.

Met tegenzin laat de hond zich in de lift duwen.

Hij plast tegen de eerste boom van de groenstrook en blijft demonstratief op de stoep zitten. In de zak van Juuls joggingbroek trilt haar telefoon. Jeffrey, denkt ze direct, maar als ze opneemt hoort ze een vrouwenstem met heftige uithalen iets buitenlands roepen. Italiaans, Spaans?

'Hello?' roept Juul terug. De vrouw is niet te verstaan. Een druppel loopt via Juuls nek haar T-shirt in. Ze rilt. Van motregen kun je kletsnat worden. 'Hello?' roept ze nog een keer. Straks wordt haar telefoon nat, dat valt niet binnen de garantie. 'Wrong number!' concludeert ze.

Juul drukt haar telefoon uit en trekt aan de hondenriem. Donks oren schuiven dom met de riem naar voren. Geërgerd duwt ze haar Ugg onder zijn achterwerk en wipt hem omhoog. Ze moet opschieten, sommige aanbiedingen zijn snel uitverkocht en Donk moet nog poepen.

6

Op de bank ligt Ann in pikant ondergoed, het dekbed nog over haar voeten, haar arm verloren op de grond, ze reutelt zacht en regelmatig. Het was natuurlijk toch misgegaan. Gruwelijk misgegaan en ze hadden het veel te laat in de gaten gehad. Op haar tenen loopt Cecile door naar de keuken. De stapel vaat vult het aanrecht met bovenop de gambakoppen, die haar met lege ogen aanstaren. Die had ze natuurlijk direct weg moeten kieperen. Voor straf zal haar huis nog dagen naar viskraam ruiken. Ze schraapt de borden leeg in de pe-

daalemmer en verzamelt de flessen. Twee wit, een rood. Leeg. Zelf had ze het bij een glas of drie gehouden.

Net als de coach. Benno was zijn naam. *Bello*, dacht ze direct toen hij Ann nederig uit haar jas hielp. Een gedrongen man met grote ongecontroleerde gebaren en een rode broek waarin zijn benen nog iets korter leken. Meteen bij binnenkomst had hij haar gezoend. Drie keer! Hoezo? Ze kenden elkaar helemaal niet. Onsmakelijke gewoonte. Hij liep door haar woonkamer als door het MOMA, bij elk meubelstuk en object de ontwerper noemend. Trots en liefdevol gadegeslagen door Ann, alsof ze het thuis hadden geoefend.

Zonder goedkeurend knikje was Cecile in de keuken verdwenen 'om het eten voor te bereiden', onzin natuurlijk, want alles stond in de juiste volgorde opgesteld voor de magnetron. Ze had direct spijt gehad van haar reactie, Benno moest een kans krijgen. Dus keerde ze opgewekt terug met een schaalje zwarte olijven. Ann stond net over de Mico Lolo-vaas op te scheppen. De ontwerper kwam ooit bij Cecile in de winkel met matig werk. Ze zag zijn vakmanschap, ontwierp een vaas en gaf hem de opdracht deze te maken. Het werd een doorslaand succes, wereldwijd een designklassieker. 'De credits heeft Cecile alleen nooit gekregen.' Theatraal troostend had Ann een arm om haar heen geslagen. Alsof ze eigenlijk toch ook een beetje sneu was. De andere arm lag uiteraard om de nek van Benno. Een aardige man, corrigeerde Cecile zichzelf steeds in gedachten. En dat is wat Ann nu nodig heeft. Een aardige man die een beetje voor haar zorgt.

Het ging een hele tijd goed. Het eten was warm zonder uitgedroogd korstje van de magnetron en smaakte heel aardig. Benno roemde haar fagiolosalade en vroeg zelfs naar het recept. Ann frummelde voortdurend aan Benno's oor en Benno legde ook regelmatig zijn kleine hand op haar onderarm om er even op te kloppen.